

Allahverdi Eminov

İnsanın rəngi necə olur? - Sualına bioloqlar və antropoloqlar, rəsamlar və yazıçılar cavab axtarmışlar, hər bir fərd (individ) güzgüyə baxanda xatırlamış ki, mən ağ, qara və sarı irqə məxsusam, bu rəngdə doğulmuşam. Qara (zənci) öyünür: seçilirəm, fəxrlə düşünürəm ki, super idmançıyam, neçə-neçə ağ rənglisinə qalib gəlmişəm. Ağ cinsli adamlar qürurlanırlar ki, qaraları qul kimi işlədirəm, onların yaşadıkları ölkələri zəbt etmişəm, qazandıqları cibimə axır. Sarı payız yarpağına bənzər adam yalnız ölümünü fikirləşir: "bu gün - sabahlığam". Sarı qismətini belə an-layır. Bu "üç"lük bil-məlidir insanları enerji qatı - aura əhatə edir. "Aura" isə kosmik enerjinin əks olunmuş bir formasıdır və hər insan mühitinin öz şəklidir, sıxlığı, rəngi var. Maraqlıdır, kompüter dövründə auranın şəklini çəkməklə insan xüsusiyyətlərini (xarakterini) öyrənmək də mümkündür.

Deyə bilirik ki, dilimizdə elə ifadələr işlədirik: "dərdəndə qanım qaraldı", "qorxudan ağladım", "həyəcədən saraldım", deməli, bu giley-lər insanın aurasına işarədir ("aura" sözü yunanca "külək", "meh" deməkdir). Unutmayaq ki, insanın fərqli psixi - emosional vəziyyətlərində auranın rəngi dəyişir.

Haşiyyə çıxmaq ki, ekstrasenslər insan aurasını gözlə görə bilirlər. Bir ekstrasens xatırlayır ki, auranı ilk dəfə 33 yaşında ikən görmüşdür və belə təsvir edir: bu zaman qadın dənizin üstündə uçuşan qağayıları müşahidə edirmiş. Birdən quşu əhatə edən parlaq yaşıl rəng görünür...

Belə yozmaq olar ki, insanın fikirləri onun aurasının rənginə təsir göstərir. Belə pejmürdə insanda paxıllıq, intiqam almaq hissi, cinayətə əl atmaq və sair fəsadlar törətmək auranı tünd rənglərə boyayır.

Mütəxəssislərin şəhadətinə görə aura insanın ilk nəfəsilə yaranır, son nəfəsilə bitir, yeni aura orqanizmin kosmik enerjisi ilə qarşılıqlı əlaqəsidir. İnsanın mövcud halını mü-

şayət edir. İnsanların durumu, xasiyyəti nəzərə alınarsa, aurasının rəngi və ölçüsü elə də fərqlənir. O fikir də söylenilir ki, mənəviyyəti güclü insanların aurasının həcmi, sıxlığı daha çoxdur, rəngi tamdır, yumrudur, üçküncdür. Məsələn, yumru aura mükəmməl, tam xarakterli adamlara xasdır. Üçkünc aura o insanlarda olur - adamları ən çətin vəziyyətlərdə müdafiə edir. Bəs ekstrasenslərin aurası necədir? Onlar etiraflarında bildirirlər ki, "uldüzşəkili" auraya malikdirlər. Belə ki, aurada oxlar görünərsə, deməli, insan gərginliyini yaşayır, stress halını keçirir.

Bu xatırladığımız nəzəri mülahizələr və müşahidələr auranı özündə əks etdirdiyi insan rəngləri müəyyənləşdirilmişdir. Oxucular üçün maraqlı olmaya bilməz: Mavisə sağlamlığa, narıncı ünsiyyətə və səmimiyyəyə işarədir. Təmiz qırmızı rəng fiziki fəallığı göstərir. Qırmızının - tünd qırmızı çalrı əqozimdən xəbər verir. Açıq sarı və tünd sarı - ağıllı, zalım adamları əhatə edir. Parlaq yaşıl - həyatvericilik, bulanıq yaşıl - xəbislik əlamətidir. Tünd göy mənəviyyəyə işarədir.

İnsan rənginin "pis adam" olmasına bəraət qazandırmanı yox deyil və yalnız təəssüf doğurur. Bu fikri xatırlatmaq istəmədik, lakin düşündük ki, bir ibrət olar, bari, o adamlar özlərini tanınsınlar. Açıq - qırmızı rəng əsəbilik, tünd - narıncı kinlilik, qara bədbinlik, qapalılıq, tünd - qəhvəyi xəstəlik əlamətlərini özündə ehtiva edir.

Lüğət fondumuzda "boz" rəng adlanan bir nəsə də var. Yazıçılar, şairlər, rəsamlar bu rəngin yaxşı tərəfini daha qabarıq verirlər, təsvirlərində Təbiətin dərkində vasitə olur, boz dağ öz sərvətlərini əsirgəmir isanlardan. Amma bu rəng və onun "törəmələri" heç də məmnunluq oymatır: dəyərsiz, ağıldan kəsad, həyat enerjisindən məhrum insanlar xatırladırlar, amma boz rəngə birmənəli yanaşmada yanlışlığa da yol verirlər: "boz adam"! Elə düşünməzdik. Sözü üzə deyən, həqiqəti birbaşa çatdıran, cəzasından belə çəkinməyən boz adamları qıtlığı yaranmışdır. Layıq ol-madığı titulları simasızlığı, əlini yuxarı qaldırmaqla əldə edən boz soydaşlarımız, yəni ləyaqətliyə necə də ehti-

Esse

yaclıyıq! Millətimizin "seçdiyi" tünd qırmızı, açıq sarı, qara rəngli vəkilmimiz kaş boz rəngdə doğuladırlar. Onlar ekstrasens cildinə girməyədilər.

Mən ekstrasens deyiləm, pedaqoq - yazaram və on illərlə gözümü bağlamayıb, dilimi qıfıllamayıb, ağılımı korşaltmayıb yaxşı aura axtarışında olmuşam, qələmimdə səmimi, halal, humanist insanları təsvir etmişəm. Sevgililərin pak məhəbbətini, zəngin iradəsini, parlaq arzularını duymuşam. Sevgilərin işıqlı rəngi məni sevindirmişdir. Sevgililərin rəngi dəyişmişdir, çünki kosmik enerjilə isinirlər.

Amma rəngin dərin fəlsəfəsinə varanda heç də nəzəri mülahizələrə tam üstünlük vermək nikbinliyindən xeyli uzaqlaşırısan. Paradoks deyilmi?! Bu məsələdə necə deyirlər: nə atanı, nə ananı məhşər ayağına çəkməyə ehtiyac qalmır, qaralaraq, ağlara və sarılara cinsləri ayırmaq, dinlərində əqidəsinə qeyri - məqbuldur, bəşər övladları Allah - Təalanın xəlf etdiyi bəndələrdir. İnsan məxluqatını təfəkkür deyilən fenomenal bir möcüzə ilə "silahləndirib" ki, özünü qoru, tələbatını ödə, törəyib art, ancaq qəbahətlərə əl atma! Qəlbinin səsinə eşit, çünki o hissiyyətin, duyğuların mərkəzidir. Təfəkkür təkbəşinə dəyər ifadə etməkdə acizdir, ona ən doğru istiqamət verəcək qəlbdir. Mənəviyyətin məhəg daşı (meyarı) olan insan ruhu və qəlbi çirkəbə bulaşmış fəsadlara yaxın durmamalıdır. Başa düşməyə borcludur ki, xeyirxahlıqda "orta hədd" götürməlisən. Qəlbin pıçiltısını eşitməlisən və mövcud mühitin sosiallığına əməl etməlisən. Sual olunur:

"Qəlb" nəyə deyilir? İnsan duyğularını və qavrayışını özündə yaşadan (ehtiva edən) fəaliyyətin mənbəyidir. İnsan məqsədyönlü davranışında (hərəkətlərində) qəlbinin qüdrətini təcəssüm etdirir. Bununla insan ruhunun (canının) təkamülünə nail olur, onun (fərdin) həssaslığı, diqqəti simasında, sifətində izini qoyur, təbəssümü işıqlandırır, işraq (parlatma, nurlandırma) cizgiləri oxunur, bədən canlanır, insanıyyət dirilir. Qəlbi canlı, oyaq və ayıqlaşır, bir sözlə, fiziki və mexaniki hərəkət-

lər ahəng yaradır. O, özünü qara, ağ və sarı kateqoriyada axtarmır, bu şərti bölgünü qəbul etmir, özünə sığışdırmır. Maddi tələbatlarını hisslərinə, nəfsinə qurban vermir. Qəlbi - ruhu - canı rahatlanır, duyğusu, qavrayışı diqqətinin ixtiyarına keçir. Belə vəziyyətdə insanda, deyək ki, bir fərdə özünü tapırsa sosial mühiti qiymətləndirir: Vətəninin siyasi qalmaqalarda durumunu, xalqının düşünyü müvəqqəti vəziyyəti, hətta qonşusunun durumunu vəzifəsi, səlahiyyəti daxilində qiymətləndirməkdə vicdanın səsinə eşidir. Sevgisində də aldatmır nə özünü, nə kimsəni.

Maraqlı odur (yazılanlara inanmaq): "Azərbaycanımızın qırx səkkiz milyard halal pulunu çirpışdırıb haram ofşar banklarda" xaricilərin girovuna qoyurlar. Belə vəzifə etibar olunan korrupsionerlər, maqnatlar, dovşan cildində canavara hücum çəkənlər... sözdün həqiqi və məcazi mənalarda cinayətkar olsalar da sərbəst və cəzasız kef - damaqda ömürlərini yaşayırlar: Eh, Nə gözəl zamanədir!

Bu günün bu cür qəlsiz, könül-süz, mərhəmətsiz insanları bir amala bağlı deyillər (halbuki, insan heç vaxt qəlbini, ruhunu iki sevgiyə verə bilməz), belələri üçün yaltaqlıq, mənəv əyilmək, "sual" işarəsi olmaq və külli miqdarda sərvət əldə etməklə Belə "kişilər", başı "papaqlılar", əlvan "qalstuklular" xalqı talayır, fəvqə həyat sürürlər. Bu cür sərvət onları düşmənlə həmfikir edir, gizlin siyasi və maddi alış - verişə bağlayır. Və təntənə ilə zildən səslənirlər: Eh, nə gözəl zamanədir!

Tarixi müşahidələr də təsdiq edir ki, o nəfsi qılınc nakəslər var dünyanı sevir, maddi - şəhvani və heyvani ləzzətləri arzulayırlar - onlar xalqını, Vətəninə, Başçısını sevməzlər, insaniyyəti (adamlığı), səmimiyyəti, qonşuluğu yaxına buraxmazlar: həm həqiqi, həm də məcazi mənada. Sevdigi məhə bunlardır! Sapıntılar, azğınlıqlar, özbaşınalıqlar ondan törəyir ki, mənəvi - ruhi, maddi pozuntular, nəfslər yaşamaqdadır, qanunlar tərəfindən öldürülməmişdir! Buna ehtiyac görünmür qəhqəhələr içində: Eh, nə gözəl zamanədir!

İnsanın rəngi yalnız fiziki səciyyə ilə şərtlənir və coğrafi, iqtisadi,

siyasi vəziyyəti və s. faktorlarla ölçülür. Bu sadalananlar öz yerində: insanların fikirləri, əməlləri, istəkləri onun təbiətini müəyyənləşdirir, əlaqını reallaşdırır, hərçənd, qütb və tropik zonalarda yaşayanlar qalın, isti paltar geyinməyə məcburdurlar, onlar ağ, qara, sarı rəng alırlar, lakin bu amil heç də xalqların xarakterini dəyişdirmir: ya yaxşılığa, ya da pisliliyə aparmır, mütəqləşdirmir! Yeni hər iki halın təbii kökü yoxdur, yalnız formal coğrafi yaşayış mühitinin məhsuludur. İnsanların (xalqların) ge-yim tərz, zahiri görkəmi, adət - ənənələrindəki fərq onların xarakterindəki bəşəri humanizmini aradan götürür. Əksinə, öz mənbəyini insan varlığından (təbiətindən) götürən, xarici səbəblərlə (amillərlə) müəyyən olunmayan hər cür fikirlər, atılan addımlar (əməllər) insana məxsusdur, hisslərinin diqqətidir. Beləliklə, bu cür işlər insanda "fitri", həyvanda "təbii" adlanır. Bezi mütəxəssislər ikinci (təbii) xislətdə fərdin özünü günahlandırırırlar, xüsusilə, genetiklər: bu fikirdə həqiqəti inkar etməzdik, lakin bəlanın, qəbahətin, fəsadın formalaşmasında xarici mühitin, təmsil olunduğu ölkənin (dövlətin) çıxardığı qanunların işləməməsi: qanunun "şah" yox, məmurların "şah" olması ucubətindən cəmiyyətdə tarazlıq pozulur, tərəzinin gözü əyilir! Hətta necə deyirlər: bal arısının güllərin, çiçəklərin şirəsindən məhrumluğu yaranır, torpaqlar pullular tərəfindən monopoliyaya alınır, alt üstünə çevrilir mal - qaranın, qoyun - davarın ayaqları altında inləyir, cinsi məlum olmayan bitkilər əkilir, bazarlarda satılır, ağaclar qırılır. Bakımızın ətrafı və içi əyani sübutdur. Bakımız qəşəng səslə quşların kəskin qıtlığındadır, alaqarğaların ixtiyarındadır, bu vəh-şilər isə zəif və zərif qumruları heyirlər! Böyük təbiətşünas alim "Həyəcan təbii" kitabının müəllifi, mərhum akademik Həsən Əliyev mənə danışmışdı ki, Bakıya qumru quşlarını (heyif ki, sayını unutmuşam) o gətizdirmişdi (Halbuki, artıq - çoxalmaq əvəzinə azalmaqdadır). Belə xeyirxahlıq ilahilikdir!

P.S. Əlbəttə, nəfsi tox vəzifəli, canıyanan biznesmenlər, pedaqoq - müəllimlər haqqa, ədalətə şüurlu hisslərlə yanaşırlar, bu addımı qəlb - könül hissiyyəti ilə atırlar, vətəndaşları qapı arxasında saatlarla intizarda qoyurlar, imkansızlara əl tuturlar. Candan - ruhdan qidalanan fitri əməllər dünyəvidir. Onlara sual etsən ki, İnsanın rəngi varmı? Yalnız ironiya ilə sualı qarşılayacaqlar...